Súd:	Krajský súd Žilina
Spisová značka:	7Co/178/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5119207647
Dátum vydania rozhodnutia:	25. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Mária Kašíková
ECLI:	ECLI:SK:KSZA:2024:5119207647.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Márie Kašíkovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Zuzany Krivdovej, v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, B. XXX, XXX XX B., právne zastúpený: ADVOKÁTI Müller § Dikoš, s.r.o., so sídlom Tolstého 1201/20, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: Slovenská republika, zast. Generálnou prokuratúrou SR, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 4C/51/2019-447 zo dňa 3. októbra 2023, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvej inštancie mení tak, že :

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 4.000,- Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku žalobu zamieta.

Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.
Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy sumu 18.000,- Eur do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 90%.

Vychádzal zo zistenia, že uznesením Okresného riaditeľstva PZ Žilina č.k. ČVS:ORP-633/1-OVK-ZA-2012 z 24.06.2012, bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že dňa 23.06.2012, v čase okolo 19:25 hod. v obci D., okres Žilina, na ulici E., po predchádzajúcom slovnom a fyzickom konflikte s osobami E. F., nar. XX.XX.XXXX a G. F., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom D., H. E. XXX, ku ktorému došlo na záhrade rodinného domu súpisné číslo XXX/XX, odišiel do suterénu svojho rodinného domu, kde z trezoru zobral svoju legálne držanú krátku guľovú zbraň ČZ 75B, výrobné číslo A XXXXXX, schoval ju do pravého vrecka nohavíc, následne vyšiel na záhradu, kde videl, ako na vedľajšom pozemku G. F. fyzicky napadá jeho syna I. C., pričom A. B. C.

pribehol k ním a niekoľkokrát vyzval G. F., aby pustil I. C., lebo inak použije zbraň, na čo následne po neuposlúchnutí výzvy jedenkrát strelil zo zbrane do zeme a jedenkrát strelil G. F. do pravého stehna, čím G. F. spôsobil zranenie, a to priestrel pravého stehna a pohmliaždenie predlaktia a brušnej steny s dobou liečenia v trvaní nad 7 dní. Voči predmetnému uzneseniu žalobca podal sťažnosť, ktorá bola zamietnutá uznesením Okresnej prokuratúry Žilina č.k. Pv 529/12-4 zo dňa 31.07.2012. Dňa 21.05.2013 pre uvedený trestný čin a ten istý skutok bola proti žalobcovi podaná obžaloba, pričom Okresný súd Žilina rozsudkom č.k. 1T/83/2013-524 zo dňa 30.03.2016 žalobcu uznal vinným z opísaného skutku, kvalifikovaného ako zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 155 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 roky, pričom na výkon trestu odňatia slobody bol žalobca zaradený do Ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a zároveň bol žalobcovi uložený trest prepadnutia veci - zbrane s príslušenstvom. Na základe odvolania žalobcu proti predmetnému rozsudku, rozsudok Okresného súdu Žilina bol zrušený, a to rozsudkom Krajského súdu Žilina č.k. 3To/86/2016-641 zo dňa 23.03.2017 a žalobca bol spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku. Predmetné trestné stíhanie trvalo cca bez jedného mesiaca 5 rokov.

Uznesením Obvodného oddelenia PZ v Rajci č.k. ČVS:ORP-2463/RA-ZA-2012 zo dňa 18.01.2013 bolo voči osobe žalobcu začaté trestné stíhanie pre trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), písm. e) Trestného zákona, ktorého trestného činu sa mal žalobca dopustiť tak, že dňa 23.06.2012 v čase okolo 19:30 hod. v D., na ulici E., na záhrade rodinného domu č.s. XXX, po použití legálne držanej krátkej guľovej zbrane ČZ 75B, výrobné číslo A XXXXXX, ktorou postrelil G. F., nar. XX.XX.XXXX, kde uvedenú vec vyšetruje Odbor kriminálnej polície v Žiline pod ČVS:ORP-633/1-OVK-ZA-2012, namieril túto zbraň na k nemu bežiaceho E. F., nar. XX.XX.XXXX so slovami: „aby sa nepohol, lebo ho zastrelí“, na čo E. F. ostal stáť. Proti predmetnému uzneseniu žalobca podal sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Žilina č.k. 2Pv 78/13-3 zo dňa 06.03.2013 zamietnutá. Dňa 31.07.2013 bola na žalobcu podaná obžaloba pre prv opísaný skutok a kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania. Trestným rozkazom Okresného súdu Žilina č.k. 3T/133/2013-197 zo dňa 07.08.2013 bol žalobca uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania a bol mu uložený peňažný trest vo výške 200,- Eur a náhradný trest odňatia slobody v trvaní 6 dní. Voči predmetnému trestnému rozkazu podal žalobca odpor a na základe rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 3T/133/2013-466 zo dňa 16.02.2016 bol opätovne uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania a uložený peňažný trest vo výške 200,- Eur a náhradný trest odňatia slobody v trvaní 6 dní. Na základe odvolania žalobcu bol rozsudok Okresného súdu Žilina rozsudkom Krajského súdu Žilina č.k. 3To/66/2016-494 zo dňa 23.03.2017 zrušený a obžalovaný, teda žalobca v tomto konaní, bol spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku. Predmetné trestné stíhanie trvalo cca 4 roky a dva mesiace.

Návrhom na predbežné prejednanie nároku zo dňa 23.11.2017, adresovaného Slovenskej republike, zast. Generálnou prokuratúrou SR, Bratislava, si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody pozostávajúcej z náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 6.505,05 Eur a
nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- Eur, ktorá žiadosť žalobcu bola listom zo dňa 16.04.2018 Generálnou prokuratúrou SR zamietnutá. Uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 25C/34/2018-143 zo dňa 05.04.2019 bol nárok žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 20.000,- Eur vylúčený na samostatné konanie a zapísaný pod číslo 4C/51/2019.

Žalobca sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu nezákonného rozhodnutia v zmysle ust. § 3 ods. 1, 2 písm. a), § 17 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom s poukazom na to, že žalobca bol spod oboch obžalôb oslobodený rozsudkom Krajského súdu Žilina, uznesenia o vznesení obvinenia sú preto nezákonnými rozhodnutiami. Preto nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením predpokladá skutočnosť, že trestné stíhanie bolo voči osobe žalobcu zastavené alebo že bol spod obžaloby oslobodený. Inak povedané, že za ústavne komfortný treba považovať výklad, podľa ktorého výkladu v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, je rozhodujúci výsledok trestného konania. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže

zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv občanov. V takejto situácii nie je rozhodné, ako v takejto situácii orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Súdna judikatúra dôvodí, že zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu je, aby každá majetková ujma spôsobená nezákonným rozhodnutím alebo nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená. Je celkom nepochybné, že trestné stíhanie, ktoré bolo realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy, vo sfére osobnostných práv. Žalobca preukázal, že uznesenia o vznesení obvinenia boli nezákonnými rozhodnutiami a pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu vyjadriteľnú v peniazoch v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., súd prvej inštancie zastáva názor, s poukazom na žalobcom preukázaný následok v obidvoch prípadoch, že samotné konštatovanie porušenia práva, v prípade žalobcu z dôvodu spôsobeného následku nezákonným rozhodnutím, nie je dostatočným zadosťučinením. Na preukázanie nemajetkovej ujmy v peniazoch a jej výšky, boli vo veci vypočutí žalobca a svedkovia G. C., J. E., K. K. a opätovne G. C.. Voči žalobcovi boli vedené súbežne dve trestné stíhania v prezentovanej dĺžke, ktoré dve trestné stíhania neskončili právoplatným odsúdením žalobcu a s poukazom na preukázaný následok, dĺžka tohto trestného konania v prvom prípade trvala necelých päť rokov a v druhom prípade štyri roky a dva mesiace. Orgány činné v trestnom konaní poznali jednak osobu žalobcu a jeho rodinu, ako aj rodinu E. F. a jeho rodinu a poznali dôvody neustálych konfliktov medzi týmito rodinami. Rovnako mali vedomosť o tom, že žalobca je legálnym držiteľom strelnej zbrane a žalobca nepopieral skutkový stav, ani nič nezamlčoval. Použitie legálne držanej zbrane žalobcom voči osobe útočníka G. F. bol s odkazom na výsledok trestného konania zákonný, keď žalobca chránil život a zdravie svojho maloletého syna voči útočníkovi formou nutnej obrany. V druhom prípade, s poukazom na to, že orgány činné v trestnom konaní poznali dôvody konfliktov, mohli sa zaoberať pohnútkou, ktorá viedla osobu E. F. podať trestné oznámenie. K osobe žalobcu uviedol, že tento pred odchodom na výsluhový dôchodok bol príslušníkom ozbrojených síl SR, v trvaní 35 rokov. V armáde SR zastával rôzne funkcie, ako napríklad zástupca veliteľa E. K. I. L. M. N., zastupoval armádu SR v NATO v Bruseli a iné. Voči osobe žalobcu v minulosti nebolo vedené žiadne trestné stíhanie, pred začatím trestného stíhania žalobca nemal žiadne pracovné, spoločenské, rodinné alebo zdravotné problémy, žil a pracoval mimo negatívneho mediálneho záujmu, akéhokoľvek posmechu či odsúdenia. Vykonával verejnú funkciu – starostu obce od roku 2010 a v držbe mal legálne strelnú zbraň, ktorú použil na svoju ochranu zákonným spôsobom. Je vysoký predpoklad, že pokiaľ si občania Obce D. osobu žalobcu zvolili v roku 2010 za starostu obce, bezúhonnosť a spôsobilosť na výkon funkcie starostu obce u osoby žalobcu občania obce poznali a aj do budúcna predpokladali. Žalobca bol vedením dvoch trestných stíhaní na verejnosti poškodený, vylúčili ho z rádov bezúhonných občanov a rádov bezúhonných verejných funkcionárov. Žalobca do budúcna nezmyje tieň podozrenia narušenia bezúhonnosti svojej osoby, privodený dvoma nezákonnými trestnými stíhaniami. Po začatí trestného stíhania sa obec D. rozdelila na dva tábory, pričom jeden laicky predpokladal správnosť postupu osoby žalobcu, ktorý svojim konaním chránil život a zdravie seba a členov svojej rodiny a druhý tábor, vzhľadom na vedené dve trestné stíhania voči osobe žalobcu, odsúdil osobu žalobcu, pretože postup žalobcu považoval za nezákonný, nepovažoval ďalšie zotrvanie osoby žalobcu vo funkcii starostu za prijateľné. Začaté trestné stíhania u žalobcu poznačili výsledok druhých komunálnych volieb v roku 2014 na funkciu starostu, kedy protikandidáti na starostu obce vďaka dvom trestným stíhaniam žalobcu, posilnili svoje postavenie v komunálnych voľbách proti žalobcovi. Na začatých trestných stíhaniach v roku 2012 si protikandidát pán G. v roku 2014 založil svoju protikandidatúru na uvedenú funkciu. Rovnako vzťahy a spory medzi rodinou žalobcu a rodinou E. a G. F. sa začatím a ani vedením trestného stíhania voči osobe žalobcu nevyriešili. Práve naopak, tieto jednoznačne posmelili rodinu E. F. v útokoch na žalobcu a rodinu žalobcu. E. F. ako otec poškodeného, priebeh vedených trestných stíhaní verejne prezentoval v obci a týmto spôsobom ovplyvňoval verejnú mienku v neprospech žalobcu. Dve trestné stíhania mali tiež negatívny dopad na zdravie žalobcu (depresie, vysoký krvný tlak, problémy so srdcom), ktoré zdravotné problémy sa začali u osoby žalobcu prejavovať až po začatí trestného stíhania, ktorá skutočnosť bola preukázaná výpoveďou žalobcu a svedkyne G. C., ako aj doloženými listinnými dôkazmi. Zlý zdravotný stav rodinných príslušníkov žalobcu sa tak isto začal prejavovať až po začatí trestného stíhania žalobcu. Žalobca vzniknutú situáciu spolu s manželkou riešil tak, že na pozemku, ktorý dostal darom od rodičov manželky v obci O., na tomto pozemku dostaval rodinný dom v roku 2019, na ktorú výstavbu rodinného domu si rodina žalobcu predtým zobrala hypotéku. Takto sledovali úmysel predísť ďalším konfliktom medzi uvedenými rodinami. V roku 2019 sa žalobca s celou rodinou presťahoval z Obce D. do Obce O.. Žalobca s manželkou sledoval úmysel predísť ďalším konfliktom medzi uvedenými rodinami, predísť ďalšiemu možnému obdobnému trestnému stíhaniu voči osobe žalobcu. Po dostavbe domu až v roku 2019 sa žalobca

s celou rodinou z Obce D. presťahoval do Obce O.. Negatívna reklama v obci, aj v širokom okolí a v neposlednom rade z uvedeného vyplývajúci neúspech žalobcu v poradí v tretích komunálnych voľbách v roku 2018, v ktorých komunálnych voľbách žalobca opätovne kandidoval na regionálneho politika – starostu, ktorú funkciu už z uvádzaných viacerých dôvodov neobhájil. Obyvatelia obce v roku 2018, s poukazom na uvedené uprednostnili jednoznačne trestne a morálne nezávadnú osobu protikandidáta, trestne nestíhaného protikandidáta bývajúceho v obci D., pána G.. Aj napriek tomu, že žalobca bol spod obžaloby v oboch prípadoch oslobodený, na verejnosti sa žalobcovi nepodarí nikdy zmazať následok, pre ktorý boli vedené trestné stíhania. Tieto dve trestné stíhania zasiahli do života dovtedy bezúhonného žalobcu, do života jeho rodiny, predmetné vyvolalo u žalobcu zdravotné problémy, pocit úzkosti, obavy o ďalšiu budúcnosť seba a svojej rodiny, frustrácie a depresie žalobcu, vylúčilo žalobcu z možnosti byť úspešným kandidátom v komunálnych voľbách v roku 2018 na post starostu obce, narušilo rodinné prostredie minimálne u žalobcu, jeho manželky a dvoch maloletých detí. Na základe takto konštatovaného skutkového stavu priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy za dve trestné stíhania, vedené voči žalobcovi v dĺžke trvania päť a štyri roky, spolu deväť rokov, za každý rok trestného stíhania 2.000,- Eur, spolu teda sumu 18.000,- Eur. Vo zvyšnej časti žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1, 2 CSP a žalobca mal v konaní úspech v rozsahu 90%, preto mu v tomto rozsahu priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému.

2.

V zákonom stanovenej lehote voči rozsudku vo výrokoch I. a III. podal odvolanie žalovaný z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutie neobstojí, nakoľko nárok uplatnený žalobcom nemá oporu v zákone č. 514/2003 Z.z., z dôvodu absencie nezákonného rozhodnutia. V tomto rozsahu odkázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia prezentované pred súdom prvej inštancie, týkajúce sa nedôvodnosti nároku žalobcu. V nadväznosti na uvedené popieral aj skutkové tvrdenia žalobcu v tom smere, že došlo ku zásahu do jeho osobnostných práv v takom rozsahu, že bola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti. Následky takej intenzity, ktoré by zakladali právo na priznanie peňažnej náhrady žalobca nepreukázal. V zmysle ustálenej judikatúry ide o vzťah príčinnej súvislosti v prípade, ak protiprávne konanie škodcu bolo príčinou a vznik škody následkom tejto príčiny. Súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho názoru, že samotné vedenie trestného konania a samotná dĺžka konania a existencia nezákonného rozhodnutia automaticky zakladá nárok žalobcu na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy, pričom však žalobca dostatočne spoľahlivo nepreukázal dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keďže náležite nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s nezákonným rozhodnutím, či dĺžkou konania vzniknúť a jeho všeobecné tvrdenia v tomto smere tak zostali v konaní dôkazne nepodložené. Na priznanie nároku na nemajetkovú ujmu nemá a nemôže mať vplyv dĺžka trestného konania, keďže žalobca neodvodzuje svoj nárok od nesprávneho úradného postupu, ale od nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia. Žalobca pritom nepreukázal, že by si na Ústavnom súde SR uplatnil nároky vyplývajúce z prieťahov v konaní. I keď je výška zadosťučinenia v peniazoch na úvahe súdu, úvaha súdu sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Nemožno priznať neprimerané sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohateniu sa a ktoré by napríklad pri porovnaní odškodnenia a zásahu práva na ochranu osobnosti s odškodňovaním zásahov do iných základných práv zaručených Ústavou SR mohli niektoré ujmy na iných základných právach bagatelizovať (sp. zn. 4Cdo 171/2005, 6Cdo 37/2012, 6MCdo 15/2012). Poukázal aj na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Tolstoy Miloslavsky vs Spojené Kráľovstvo, Flux vs Moldavsko, Steel a Morris vs. Spojené Kráľovstvo, Iltalechty a Karhuvuvaara v. Fínsko). Podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, upravuje zákon č. 514/2003 Z.z. v ust. § 17 ods. 1, 2, pričom dôkazné bremeno je na žalobcovi. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu, na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. Nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodiť už zo samotnej existencie nesprávneho úradného postupu, či nezákonného rozhodnutia bez zreteľa na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej osoby, závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo. Zásadné skutkové závery súdom prevej inštancie sú interpretované objektívne nesprávne, nevyplývajú z vykonaného dokazovania, ale sú založené na domnienkach, resp. sú len tvrdeniami žalobcu, nekriticky

preberanými súdom v rámci rozhodnutia vo veci samej. Rovnako neriadil sa právnym názorom vyjadreným v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 43/2021 a uznesenia Krajského súdu Žilina č.k. 9Co/66/2023-402. Súd pri vyhodnotení skutkových okolností veci nemôže skutkové závery, vyplývajúce z dokazovania, ,,prispôsobovať" zamýšľanému vecnému rozhodnutiu, tieto skresľovať, resp. prihliadať len na niektoré z nich. V danej veci súd nevyhodnotil skutkové závery objektívne, tak ako vyplývajú z vykonaného dokazovania. Neboli preukázané závery súdu o tom, že dve trestné stíhania mali dopad na zdravie žalobcu, keď žalobca nepredložil žiadny objektívny dôkaz o tom, že ním tvrdené zhoršenie zdravotného stavu je v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním. Takisto nepreukázal, že pán G. prezentoval trestné stíhanie, čím získaval v nasledujúcich komunálnych voľbách hlasy ďalších voličov a že uznesenia o vznesení obvinenia mali vplyv na komunálne voľby v roku 2018, keď vznesené obvinenia boli v roku 2012 a 2013, a napriek tejto skutočnosti v roku 2014 bol žalobca úspešný vo voľbách na starostu obce. Teda trestné stíhanie preukázateľne nemalo vplyv na komunálne voľby v roku 2014, a preto nemohlo mať ani vplyv na komunálne voľby v roku 2018. Takisto trestné stíhanie nemalo vplyv na žalobcov osobný život, rodinný život, nakoľko v dôsledku trestného stíhania s ním nikto preukázateľne neprerušil kontakty. Z obce D. sa s rodinou odsťahoval z dôvodu pretrvávajúcich susedských sporov, ktorých existenciu potvrdila i jeho manželka. Žalobca si neuplatnil žiadnu morálnu ujmu v súvislosti s prieťahmi v konaní a takisto si neuplatnil žiadne nároky vo vzťahu k spoločnostiam prevádzajúcim média, či vydavateľom novín, ktoré informovali o skutku. Je nezmysel, že trestné stíhanie trvalo spolu 9 rokov, nakoľko toto trvalo 5 rokov. Ďalej poukázal na Nález Ústavného súdu SR I. US 285/2018 zo dňa 15.8.2018, z ktorého vyplýva, že poškodeného nezbavuje povinnosť preukázať vznik nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života a intenzitu zásahu. V danom konaní dôkazné bremeno v celosti spočívalo na žalobcovi. Žalovaný tvrdenia žalobcu poprel a žalobca nepredložil dôkazy na podporu svojich tvrdení. Navrhuje zmeniť napadnutý rozsudok a žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

3. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku vo výroku II. a III. podal odvolanie žalobca z dôvodov, že sa nestotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, rozhodnutie považuje nielen za nesprávne a nedôvodné po právnej i skutkovej stránke, ale zároveň nepreskúmateľné, keďže odôvodnenie rozhodnutia nezodpovedá požiadavkám na riadne odôvodnenie kladeným zákonom a judikatúrou súdnych rozhodnutí. Už samotné vznesenie obvinenia a vedenie trestného stíhania predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca, ovplyvňuje jeho osobný život a životný osud jednotlivca. Rozhodnutie v zamietajúcej časti považuje za nesprávne, nespravodlivé a arbitrárne, nakoľko súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, keď žalobcovi nepriznal nemajetkovú ujmu v celej uplatnenej výške. Nezdôvodnil, prečo považoval žalovanú sumu za neprimeranú a na základe čoho znížil výšku priznanej nemajetkovej ujmy oproti pôvodnému rozsudku. Úvahy súdu pri stanovení výšky primeraného zadosťučinenia odvíjajúce sa od dĺžky trestných stíhaní nepovažuje za správne, uvedený postup totiž nemá oporu v zákone a rozsah trestných stíhaní je potrebné hodnotiť v kontexte a v súvislosti s ich ostatnými dôsledkami. Žalobca si počas trestného stíhania vytrpel mnoho príkoria, ktorého následky sa dodnes prejavujú na jeho zdravotnom stave a ktoré pociťuje na svojom spoločenskom postavení on, ako aj celá jeho rodina. Všetky nepríjemné zážitky pocítil na vlastnej koži a nijaký človek, ktorý nemá rovnakú alebo podobnú skúsenosť, si nedokáže reálne predstaviť, čím všetkým si prešiel. Azda skutočným posúdením prípadu žalobcu, zohľadnením početných nepriaznivých následkov a priznaním náhrady nemajetkovej ujmy bude možné aspoň čiastočne obnoviť vieru žalobcu v spravodlivosť. Vnútorné pocity krivdy a bezmocnosti, ktorým je jednotlivec v pozícii obvineného vystavený, sú nepochybne hodné odškodnenia, prakticky je však problematické dokazovanie ich rozsahu. Aj napriek rozsiahlym negatívnym dôsledkom trestného stíhania na živote žalobcu, dodnes nedošlo ani len k ospravedlneniu zo strany štátu, resp. jeho príslušných orgánov. Napadnuté rozhodnutie nezodpovedá požiadavkám na riadne odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP a v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 2 Cdo/238/2008. V odôvodnení rozhodnutia absentuje právne posúdenie súdu ohľadom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže nijakým spôsobom neodôvodnil, v dôsledku čoho zmenil právny názor, keď znížil výšku priznanej nemajetkovej ujmy z pôvodne priznanej sumy 20.000,- Eur na sumu 18.000,- Eur. V časti náhrady trov konania nezobral na zreteľ osobitosti daného prípadu a osobitosť predmetu sporu, v dôsledku čoho došlo k nesprávnej aplikácií zákonného ustanovenia o nároku na náhradu trov konania. Posúdenie výšky nemajetkovej ujmy vychádza z presvedčenia a úvahy súdu, preto mieru úspechu v spore nie je možné odvíjať od výšky priznanej nemajetkovej ujmy. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobcovi bude priznaná nemajetková ujma v rozsahu 20.000,- Eur a bude mu priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že jeho odvolacie dôvody považuje v celom rozsahu za neopodstatnené a nedôvodné a rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné a nezodpovedajúce požiadavkám na riadne odôvodnenie, vychádzajúce z nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci. V nadväznosti na to je podľa jeho názoru na mieste zmena napadnutého rozhodnutia, pričom vo vzťahu k dôvodom a právnemu posúdeniu veci, žalobca v celom rozsahu zotrváva a odkazuje na svoje odvolanie a v ňom uvedené skutočnosti a argumentáciu. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobcovi bola spôsobená ujma v takej intenzite práve v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, že samotné konštatovanie porušenia práva nebolo možné považovať za dostatočné zadosťučinenie. Nestotožňuje sa s tvrdeniami žalovaného vo vzťahu k hodnoteniu a interpretácii vykonaného dokazovania, ktoré je podľa jeho názoru založené len na domnienkach, resp. tvrdeniach žalobcu. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu ČR, sp. zn. II.ÚS 862/2010 a rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 30 Cdo 2742/2009, ktoré vychádzajú z vyvrátiteľnej domnienky, že neprimeraná dĺžka trestného konania spôsobuje morálnu ujmu, čím prekonávajú zaužívaný prístup k dôkaznému bremenu a opierajú sa o objektívne a nepochybne existujúce nepriaznivé dopady dlhotrvajúcej neistoty obvineného o výsledok konania. Samotné vznesenie obvinenia a vedenie trestného stíhania predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca, ovplyvňuje jeho osobný život a jeho životný osud. Následky trestných stíhaní na zdravotnom stave žalobcu a jeho manželky objektívne vyplývajú z vykonaného dokazovania, t. j. z výsluchov žalobcu, svedkyne a z predložených lekárskych správ. Znalecké dokazovanie v tomto smere by bolo len ďalším neúmerným zaťažovaním žalobcu. V rámci vykonaného dokazovania vyšlo najavo spoločenské a morálne odsúdenie žalobcu zo strany verejnosti. Odsúdenie a nemiestne poznámky na vlastnej koži žalobca pocítil dokonca i zo strany sudkyne súdu prvej inštancie, ktorá mu otvorene dala najavo svoj postoj k jeho konaniu a osobe a v súvislosti so streľbou ho označila ako osobu spoločensky nebezpečnú. Žalovaným uvádzané skutočnosti sú vytrhnuté z celkového kontextu dokazovania, pričom žalovaný v odvolaní poukazuje výlučne na jemu konvenujúce časti jednotlivých dôkazov. Tieto preto považuje za absolútne neprijateľné. V súvislosti s neúspechom žalobcu vo voľbách v r. 2018 má za to, že súd dospel k správnemu záveru, že práve dve vedené trestné stíhania žalobcu a od nich sa odvíjajúca negatívna medializácia, mali zásadný vplyv na neúspech žalobcu v komunálnych voľbách v roku 2018. Práve trestné stíhania boli v konečnom dôsledku aj dôvodom odsťahovania sa žalobcu v roku 2019 do obce O.. Poškodenie dobrého mena žalobcu v dôsledku trestných stíhaní tak v danom prípade malo oveľa ďalekosiahlejšie dopady, a to napriek jeho nevine a oslobodeniu. Vzhľadom k tomu je absolútne nezmyselné tvrdenie žalovaného, že trestné stíhanie nemohlo mať vplyv na komunálne voľby v r. 2018. Zotrval na svojom odvolacom návrhu.
5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že v celom rozsahu odkazuje na prechádzajúce jeho vyjadrenia a na samotné jeho odvolanie zo dňa 27.10.2023.
6. Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala včas sporová strana proti rozsudku, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP), na pojednávaní pred odvolacím súdom zopakoval dokazovanie v zmysle § 384 ods. 1 CSP, a to oboznámením listinných dôkazov v súlade s § 204 CSP, a to návrh na predbežné prerokovanie nároku, list GP SR – predbežné prerokovania nároku, čestné prehlásenie žalobcu, manželky žalobcu G. C., dcéry žalobcu P. C., vyhlásenie občanov, internetové články, lekárske správy, sťažnosť žalobcu proti uzneseniu OO PZ Rajec, zápisnica z pojednávania 1.10.2019 - z nej výsluch žalobcu, svedkov J. E., K. K., zápisnica z pojednávania 13.11.2019 – znej výsluch svedka G. C., zápisnica z pojednávania 3.10.2023 z nej výsluch žalobcu a svedka G. C., z pripojeného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 1T/83/2013 – uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia č.l. 1, sťažnosť proti uzneseniu č.l. 7,12, uznesenie o zamietnutí sťažnosti č.l. 14-16, obžaloba č.l. 304-313, rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 1T 83/2013-524, rozsudok Krajského súdu Žilina č.k. 3To/86/2016-641, pripojeného spisu Okresného súdu Žilina 3T/133/2013 – uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia č.l. 128, uznesenie o zamietnutí sťažnosti č.l. 133, obžaloba č.l. 192, rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 3T/133/2013-466, rozsudok Krajského súdu Žilina č.k. 3To/66/2016-494 a rozsudok okresného súdu podľa § 388 CSP zmenil tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.
7. Tak žalobca, ako aj žalovaný pred odvolacím súdom zotrvali na svojich doterajších vyjadreniach, ako aj dôvodoch odvolania.
8. Opakovaním dokazovania odvolací súd mal preukázané, že uznesením Okresného riaditeľstva PZ Žilina č.k. ČVS:ORP-633/1-OVK-ZA-2012 z 24.06.2012, bolo voči žalobcovi začaté trestné stíhanie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že dňa 23.06.2012, v čase okolo 19:25 hod. v obci D., okres N., Q. H. E., po predchádzajúcom slovnom a fyzickom konflikte s osobami E. F., nar. XX.XX.XXXX

a G. F., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom D., H. E. XXX, ku ktorému došlo na záhrade rodinného domu súpisné číslo XXX/XX, odišiel do suterénu svojho rodinného domu, kde z trezoru zobral svoju legálne držanú krátku guľovú zbraň ČZ 75B, výrobné číslo A XXXXXX, schoval ju do pravého vrecka nohavíc, následne vyšiel na záhradu, kde videl, ako na vedľajšom pozemku G. F. fyzicky napadá jeho syna I. C., pričom A. B. C. pribehol k ním a niekoľkokrát vyzval G. F., aby pustil I. C., lebo inak použije zbraň, na čo následne po neuposlúchnutí výzvy jedenkrát strelil zo zbrane do zeme a jedenkrát strelil G. F. do pravého stehna, čím G. F. spôsobil zranenie, a to priestrel pravého stehna a pomliaždenie predlaktia a brušnej steny s dobou liečenia v trvaní nad 7 dní. Voči predmetnému uzneseniu žalobca (ako obvinený) podal sťažnosť, ktorá bola zamietnutá uznesením Okresnej prokuratúry Žilina č.k. Pv 529/12-4 zo dňa 31.07.2012. Dňa 21.05.2013 pre uvedený trestný čin a ten istý skutok bola proti žalobcovi podaná obžaloba, pričom Okresný súd Žilina rozsudkom č.k. 1T/83/2013-524 zo dňa 30.03.2016 žalobcu uznal vinným z opísaného skutku, kvalifikovaného ako zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 155 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 roky, pričom na výkon trestu odňatia slobody bol žalobca zaradený do Ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a zároveň bol žalobcovi uložený trest prepadnutia veci - zbrane s príslušenstvom. Na základe odvolania žalobcu proti predmetnému rozsudku, rozsudok Okresného súdu Žilina bol zrušený, a to rozsudkom Krajského súdu Žilina č.k. 3To/86/2016-641 zo dňa 23.03.2017 a žalobca bol spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku, pričom v odôvodnení tohto rozhodnutia sa konštatuje, že konanie žalobcu napĺňalo znaky nutnej obrany v zmysle § 25 Tr.zák., nakoľko odvracal priamo hroziaci útok na jeho syna. V tomto rozhodnutí odvolací trestný súd rovnako konštatoval nesprávny procesný postup orgánov činných v trestnom konaní, keď voči žalobcovi viedli dve trestné konania (druhé viď nižšie), v krátkom časovom slede za sebou boli podané dve samostatné obžaloby, pričom podľa § 18 Tr.por. o všetkých trestných činoch toho istého obvineného by sa malo v zásade vykonávať spoločné konanie.

Uznesením Obvodného oddelenia PZ v Rajci č.k. ČVS:ORP-2463/RA-ZA-2012 zo dňa 18.01.2013 bolo voči osobe žalobcu začaté trestné stíhanie pre trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a), písm. e) Trestného zákona, ktorého trestného činu sa mal žalobca dopustiť tak, že dňa 23.06.2012 v čase okolo 19:30 hod. v D., na ulici E., na záhrade rodinného domu č.s. XXX, po použití legálne držanej krátkej guľovej zbrane ČZ 75B, výrobné číslo A XXXXXX, ktorou postrelil G. F., nar. XX.XX.XXXX, kde uvedenú vec vyšetruje Odbor kriminálnej polície v Žiline pod ČVS:ORP-633/1-OVK-ZA-2012, namieril túto zbraň na k nemu bežiaceho E. F., nar. XX.XX.XXXX so slovami: „aby sa nepohol, lebo ho zastrelí“, na čo E. F. ostal stáť. Proti predmetnému uzneseniu žalobca podal sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Žilina č.k. 2Pv 78/13-3 zo dňa 06.03.2013 zamietnutá. Dňa 31.07.2013 bola na žalobcu podaná obžaloba pre prv opísaný skutok a kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania. Trestným rozkazom Okresného súdu Žilina č.k. 3T/133/2013-197 zo dňa 07.08.2013 bol žalobca uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania a bol mu uložený peňažný trest vo výške 200,- Eur a náhradný trest odňatia slobody v trvaní 6 dní. Voči predmetnému trestnému rozkazu podal žalobca odpor a na základe rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 3T/133/2013-466 zo dňa 16.02.2016 bol opätovne uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania a uložený peňažný trest vo výške 200,- Eur a náhradný trest odňatia slobody v trvaní 6 dní. Na základe odvolania žalobcu bol rozsudok Okresného súdu Žilina rozsudkom Krajského súdu Žilina č.k. 3To/66/2016-494 zo dňa 23.03.2017 zrušený a obžalovaný, teda žalobca v tomto konaní, bol spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, nakoľko nebolo spoľahlivo preukázané všetky okolnosti žalovaného skutku, a teda nebola vylúčená možnosť akéhokoľvek iného záveru, a nie je vylúčené, že obžalovaný (v tomto konaní žalobca) na poškodeného B. F. vôbec nemieril strelnou zbraňou.

Žalobca preukázal predbežné prerokovanie nároku pred podaním žaloby žiadosťou zo dňa 23.11.2017 zo dňa 23.11.2017, adresovaného Slovenskej republike, zast. Generálnou prokuratúrou SR, Bratislava, a listom Generálnej prokuratúry SR z 16.04.2018.

9.

Podľa § 5 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1,2 zák.č. 514/2003 Z.z. (1) Ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. (2) Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3 a 4 zák.č. 514/2003 Z.z. (1) Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. (2) V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. (3) Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. (4) Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

10. Pokiaľ ide o základ nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy je daný, trestné stíhanie žalobcu začalo na podklade uznesenia OO PZ Žilina z 24.6.2012 a OO PZ Rajec z 18.1.2013, proti ktorým podal riadnu sťažnosť a táto bola uzneseniami prokurátora zamietnutá, následne boli na žalobcu podané obžaloby, z pod ktorých bol oslobodený rozsudkami Krajského súdu Žilina č. 3To/86/2016-641, z dôvodu, že skutok nie je trestným činom nakoľko žalobca konal v nutnej obrane a 3To/66/2016-494 z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca stíhaný. Prvé konanie trvalo od 26.4.2012 do 23.3.2017 (necelých 5 rokov) a druhé konanie od 18.1.2013 do 23.2.2017 (4 roky a 2 mesiace). Obe konania vychádzali z toho istého skutkového základu, zo skutku, ktorý sa mal stať dňa 23.6.2012, a aj odvolací súd v trestnom konaní vyčítal nesprávny procesný postup orgánom činných v trestnom konaní, keď uvedené sa malo viesť v jednom konaní.
11. K námietkam žalovaného ohľadom záveru o nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia odvolací súd dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 2/2014 pod publikačným č. 37, v ktorom bola prijatá právna veta : Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným.

S právnym názorom vyjadreným v citovanom uznesení Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010 sa stotožnil aj Ústavný súd SR v náleze č. k. II. ÚS 25/2011-33 zo dňa 24.03.2011, ako aj v náleze č. k. I. ÚS 320/2016-49 zo dňa 07.07.2016, z ktorého odôvodnenia vyplýva: "Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené, treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktne dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho

nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969 Zb.) účinného do 30. júna 2004. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. februára 1990 spis. zn. 1 CZ 6/90 publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 1993 spis. zn. 1 Cdo 53/93 publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1994). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné." (obdobné závery vyplývajú tiež z rozsudku Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo 194/2010 zo dňa 30.03.2011). V kontexte s publikovaním citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR tak treba poznamenať, že citované rozhodnutie je z hľadiska jeho právneho významu nutné považovať za rozhodnutie zásadného významu [k tomu uznesenie NS SR spis. zn. 3 Cdo 158/2012 zo dňa 14.11.2012: "Osobitný proces, výsledkom ktorého bolo publikovanie rozhodnutia najvyššieho súdu v zbierke ako R 111/1998, priznáva tomuto rozhodnutiu osobitný význam. Výklad najvyššieho súdu, ktorý v ňom podal, nie je síce právne (de iure) záväzný, fakticky (de facto) má ale vysokú vecnú autoritu. I keď judikatúra najvyššieho súdu nie je formálne záväzná, ipso iure normatívnu silu má, a to tak vo vertikálnej línii (voči súdom nižších stupňov), ako aj v horizontálnej línii (medzi jednotlivými senátmi a kolégiami najvyššieho súdu navzájom). Podmienkou efektívneho plnenia úlohy najvyššieho súdu vyplývajúcej z ustanovenia § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v zmysle vyššie uvedeného je aj to, že ak už došlo k judikatórnemu vyriešeniu určitej otázky a k publikovaniu niektorého rozhodnutia alebo stanoviska riešiaceho túto otázku v zbierke, je potrebné, aby súdy tento judikatórny posun vo svojej rozhodovacej praxi reflektovali."].

12.
Odvolací súd s odkazom na znenie ust. čl. 2 ods. 2 CSP upravujúceho princíp právnej istoty sa tak cítil byť viazaný uvedeným výkladom pojmu nezákonné rozhodnutie podľa zákona č. 514/2003 Z.z.., a to aj s poukazom na doktrínu prezentovanú Ústavným súdom SR, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, teda podústavných zákonných noriem (teda aj zákona č. 514/2003 Z.z.). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (k tomu napr. nález Ústavného súdu SR IV. ÚS 295/2012-37 zo dňa 28.08.2012). S právnym názorom vyjadreným v citovanom uznesení Najvyššieho súdu SR spis. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010 sa stotožnil aj Ústavný súd SR v náleze č. k. II. ÚS 25/2011-33 zo dňa 24.03.2011, ako aj v náleze č. k. I. ÚS 320/2016-49 zo dňa 07.07.2016. Odvolací súd nemá vedomosť o rozhodnutí Ústavného súdu SR, ktoré by citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010 podrobilo testu ústavnosti a v ktorom by prípadne Ústavný súd SR vyslovil, že výklad zákona v tomto citovanom rozhodnutí nie je zlučiteľný s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami. Preto s odkazom na čl. 2 ods. 2 CSP nevidel dôvod na odklon od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18.08.2010. Doterajšia judikatúrna prax odzrkadlená v citovanom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR tak zdôrazňuje objektívny charakter zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, vychádzajúc z toho, že táto zodpovednosť je zodpovednosťou za výsledok konania. Pre účely vzniku zodpovednosti štátu tak nie je zásadne rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní v akomkoľvek jeho štádiu vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo v konečnom rozhodnutí. Žalovaným uvedená obrana, že v prípade vznesenia obvinenia žalobcovi nešlo o žiadny svojvoľný postup orgánov, ale o jediný možný a zákonný postup pre zistenie trestnoprávnej zodpovednosti vo vzťahu ku skutku, ktorý sa stal, nič nemení na závere, že uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi bolo nezákonné s poukazom na skutočnosť, že spod obžalôb bol rozsudkami súdu oslobodený.

13.
Napokon žalovaný vo vyjadrení k žalobe (na ktoré v odvolaní odkázal) poukazoval na nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 163/13 z 13.11.2013, v ktorom bolo vyslovené, že nemožno automaticky bez

akéhokoľvek odôvodnenia každé uznesenie o vznesení obvinenia považovať za nezákonné len preto, že v trestnom konaní nedošlo k odsúdeniu obžalovaného. V tento súvislosti odvolací súd už vyššie poukazoval na nález Ústavného súdu SR č.k. I. ÚS 320/2016-49 zo dňa 7.7.2016 s opačným názorom, ktorý bol prijatý neskôr ako nález označený žalovaným. Rovnako v ďalších neskorších nálezoch č.k. I. ÚS 395/2016-26 zo dňa 14.9.2016, č.k. I. ÚS 540/2016-33 zo dňa 13.12.2016 vyslovil obdobný právny záver.

14.
V náleze č.k. I. ÚS 540/2016-33 zo dňa 13.12.2016 (teda neskôr ako nález označený žalovaným) Ústavný súd SR zdôraznil, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinného do 30. júna 2004 (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Doterajšia súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená, a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté súdnou judikatúrou v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné [rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 M Cdo 15/2009] a svojou rozhodovacou činnosťou ho v prevažnej miere potvrdzuje aj ústavný súd (napríklad III. ÚS 117/06, I. ÚS 320/2016, I. ÚS 395/2016 a iné).
Pre správnu interpretáciu § 6 ods. 1 prvej vety zákona č. 514/2003 Z. z. však nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia a doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematicky a teleologicky. Z hľadiska systematického výkladu možno dospieť k záveru, že aplikácia § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. prichádza do úvahy aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Z hľadiska teleologického výkladu nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zmene) namietaného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za správny treba považovať výklad, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania (uznesenie najvyššieho súdu z 18. októbra 2010 sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 2/2014).“

15.
Odvolací súd zhodne s ustálenou judikatúrou pripomína, že v materiálnom právnom štáte musí štát niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ak nimi zasiahol do základných práv občana. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Konštatuje, že ak sa trestné stíhanie žalobcu skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo (v danom prípade táto situácia nastala z dôvodu, že žalobca ako obvinený bol spod obžaloby oslobodený nakoľko skutok nebol trestným činom, keďže konal v nutnej obrane a v druhom prípade, že nebolo preukázané, že sa skutok stal), uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca.

16.

Pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy Ústavný súd SR v náleze z 24.1.2017 sp.zn. III. ÚS 754/20016 uviedol, že každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého sa síce do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia prihliada ako na nevinného, ale už samotný fakt trestného stíhania je záťažou pre každého obvineného. Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do je cti a dobrej povesti, a to tým skôr, ak ide o obvinenie nepravdivé, nepravdivosť ktorého je potvrdená právoplatným oslobodzujúcim rozsudkom súdu (Ústavný súd ČR, nález sp.zn. I. ÚS 554/04 z 31.3.2005).
17.
Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy je nutné zohľadniť povahu trestnej veci, dĺžku trestného stíhania a predovšetkým dopady trestného stíhania do osobnostnej sféry poškodenej osoby, ako aj okolnosti za ktorých k nemajetkovej ujme došlo. Žalobca počas trestného stíhania musel čeliť nielen kritike a klebetám okolia, ale i spoločenskému a morálnemu odsúdeniu v čase keď zastával funkciu starostu obce, predmetná záležitosť bola medializovaná, začal v tom období navštevovať psychiatra, trpel reaktívnym depresívnym syndrómom so somatickými príznakmi, malo to vplyv na jeho rodinný život. Z lekárskych správ bolo preukázané, že žalobca navštevoval psychiatra práve v čase prebiehajúceho trestného konania. Trestné konanie trvalo 5 rokov, čo je možné považovať za neprimeranú dĺžku, spôsobujúcu morálnu ujmu žalobcovi, kedy bol žalobca vystavený neistote, obáv a stresu. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že je nutné spočítať dobu trestného konania oboch konaní, nakoľko uvedené vychádzalo z toho istého skutku, prebiehalo súbežne a zároveň vychádzal aj zo záverov trestného odvolacieho súdu, že došlo k porušeniu procesného postupu, keď sa nekonalo jedno trestné konanie.
18.
Žalobca nepreukázal, že v súvislosti s trestným konaním nebol zvolený v r. 2018 za starostu obce, keď sám a aj jeho manželka ako svedkyňa potvrdili, že k jeho zvoleniu nedošlo z dôvodu, že sa z obce odsťahoval. Žalobca sa stal starostom obce v komunálnych voľbách v r. 2010 a skutok sa mal stať v roku 2012. Napriek prebiehajúcemu trestnému stíhaniu opäť zvíťazil v komunálnych voľbách v r. 2014 a bol zvolený za starostu obce. Až následne v roku 2018 nemal úspech v komunálnych voľbách a uvedené nemohlo mať bezprostrednú príčinnú súvislosť s označenými trestnými konaniami, jednak s poukazom na to, že v r. 2014 vyhral (hoci trestné konanie prebiehalo) a v r. 2018 už ani trestné konanie neprebiehalo, nakoľko oslobodzujúce trestné rozsudky boli vydané 23.3.2017. Rovnako z dokazovania vyplýva, že z obce D. sa presťahoval do O. z dôvodu zlých vzťahov so susedmi. Napokon pokiaľ predložil lekárske správy ohľadne zdravotných problémov so srdcom, z týchto nevyplýva, že tieto zdravotné problémy mu vznikli v súvislosti so sporným trestným stíhaním. Preto v týchto tvrdeniach nebola preukázaná príčinná súvislosť s daným trestným stíhaním.
19.
Odvolací súd pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy vychádzal z rozhodovacej praxe súdov, keď napr. Najvyšší súd SR vo veci sp.zn. 3Cdo/11/2012 odmietol dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o priznaní nemajetkovej ujmy za vedenie trestného stíhania v dĺžke takmer tri roky, skončiace oslobodením spod obžaloby 2.000,-eur (666,-eur/rok). Krajský súd Banská Bystrica rozsudkom sp.zn. 16Co/63/2016 z 20.10.2016 potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým bola priznaná nemajetková ujma za nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia, keď došlo k oslobodeniu spod obžaloby za trestné konania v dĺžke 6 rokov sumu 4.800,-eur.
20.
Pokiaľ žalobca pripojil do spisu rozhodnutie Krajského súdu Žilina č.k. 7Co/77/2019-388, v ktorom mala byť priznaná nemajetková ujma vo výške 8.000,-eur za trestné konanie, ktoré trvalo viac ako 5 rokov, tento bol rozhodnutím Najvyššieho súdu ST sp.zn. 2Cdo 230/2020 zo dňa 30.5.2022 zrušený a opätovne bolo v konaní rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu Žilina sp.zn. 7Co/115/2022 z 25.1.2023 a nemajetková ujma bola priznaná v rozsahu 3.300,-eur, keď prihliadal na dĺžku trestné konania a to, že žalobca sa musel vzdať podnikateľskej činnosti.
21.
Z uvedených dôvodoch odvolací súd prehodnotil výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy a túto ustálil v konečnom dôsledku sumou 4.000,-eur za 5 rokov trvania trestného konania. Dospel k záveru, že takto priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy zodpovedá rozhodovacej praxi aj iných všeobecných súdov v obdobných prípadoch, na ktoré vyššie poukázal a aj žalobcom preukázaným zásahom do jeho osobného života. Vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol vychádzajúc z vyššie uvedených dôvodov.
22.
Vzhľadom na uvedené rozsudkom súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

23.
O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 2 CSP aplikujúc ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, majúc za to, že žalobca mal v základe nároku plný úspech a výška nemajetkovej ujmy bola na úvahe súdu, preto mu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Určenie výšky nemajetkovej ujmy záviselo od úvahy súdu. V Náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 475/2018 zo 4. februára 2021 bolo vyslovené, že „zmyslom novej právnej úpravy Civilného sporového poriadku nebola snaha zákonodarcu sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania koncepčne celkom odchýliť od pravidla pôvodne vyjadreného v § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku. Záver súdu absolútne vylučujúci osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, nemožno akceptovať a takáto interpretácia § 255 Civilného sporového poriadku súdom nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky“.
24.
Podľa § 453 ods. 3 CSP ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania. Trovy dovolacieho konania priznal žalovanému z dôvodu, že tento mal v dovolacom konaní plný úspech. V prejednávanej veci proti pôvodnému rozhodnutiu podal dovolanie žalovaný, ktorý bol úspešný v tomto dovolacom konaní, nakoľko Najvyšší súd SR uznesením sp.zn. 6Cdo 43/2021 z 28.2.2023 vyhovel dovolaniu žalovaného a rozsudok Krajského súdu Žilina sp.zn. 9Co/124/2020 zrušil a vec mi vrátil na ďalšie konanie. Preto v tomto štádiu konania odvolací súd priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

25.
Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca/ alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)
Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)